

L'últim viatge de Quico Sabaté

Un llibre dóna detalls de l'itinerari que va fer el maqui des de Perpinyà a Sant Celoni

Sant Celoni

J.V.

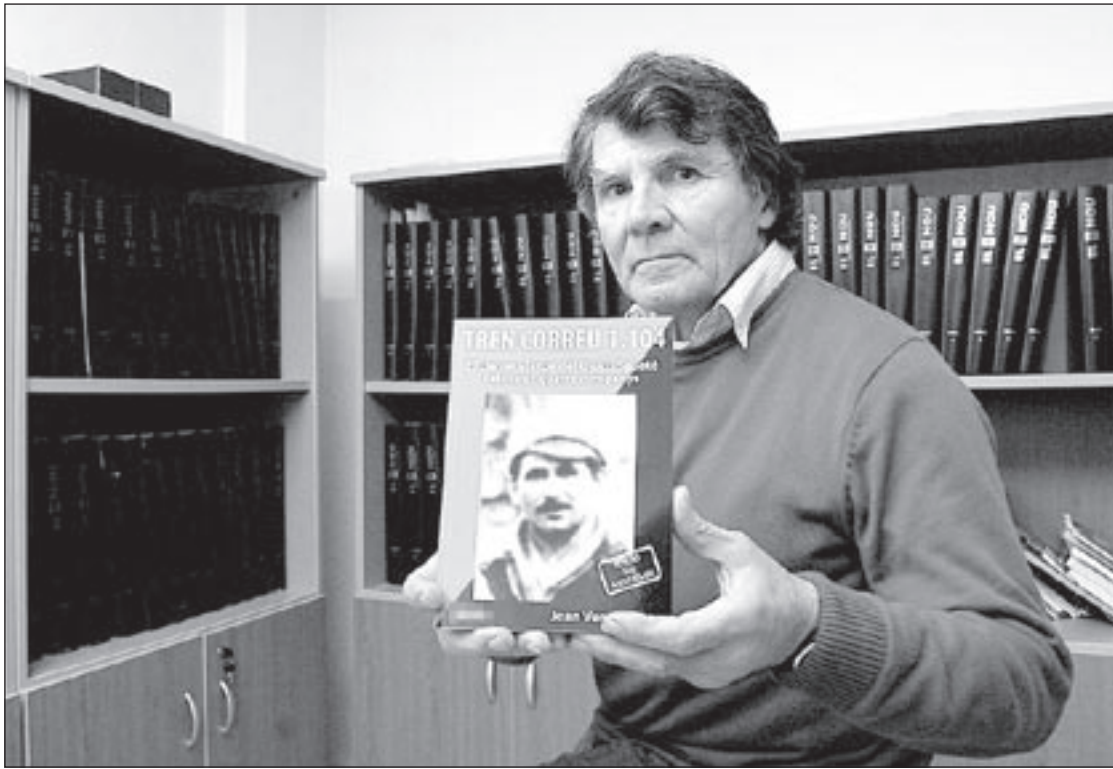
“Després de la darrera ràfega, un silenci xafogós s'estén pel lloc de la tragèdia. Però, de sobte, és esquinçat pels tres tocs de campana que anuncia que són tres quarts de vuit. Uns tocs que sembla que sonin més greus, lúgubres; sembla que sonin a morts. Són l'únic homenatge fúnebre que rebrà el Francesc Sabaté i Llopart, conegut, tant pels seus amics com per aquells que se n'han declarat enemics, amb el sobrenom de Quico, de Quico Sabaté”. Així culmina el relat del darrer enfrontament armat que va mantenir Quico Sabaté a Sant Celoni en el llibre *Tren Correu. 1.104*, de l'autor de Palau-solità i Plegamans Joan Ventura. Es presentarà divendres vinent a les 8 del vespre a la llibreria Els 4 Gats.

La major part del llibre és un repàs minuciós dels darrers 9 dies en la vida del conegut maqui, des que va sortir de Perpinyà el dia 28 de desembre de 1959 fins que va ser abatut per les bales del sometent Abel

Joan Ventura:
“Va ser dramàticament sincer, honest i coherent”

Rocha al carrer Santa Tecla de Sant Celoni el 5 de gener de 1960. Durant més d'un any i mig Ventura ha recorregut un per un tots els llocs per on van passar Sabaté i els seus quatre companys que van morir dos dies abans en un enfrontament amb la Guàrdia Civil al Mas Clarà, a Palol de Revardit (el Pla de l'Estany). L'autor ha parlat amb més de 200 persones que van conèixer Sabaté o que senzillament el van veure en algun punt del seu darrer trajecte. De Sant Celoni, per exemple, va recollir el testimoni d'una dona que el va veure baixar del tren poc abans de l'estació, la germana del carreter Josep Vives, que el va portar fins al centre del poble buscant la casa del metge, el fill del sergent de la Guàrdia Civil que va participar en la batuda final amb el sometent o un dels fills de Francesc Berenguer, el veí del poble amb el qual es barallava quan el van descobrir.

Amb totes les impressi-

Joan Ventura diu que va tenir la idea de fer el llibre quan fa dos anys va veure la placa que el recorda a Sant Celoni

El cadàver de Quico Sabaté estès a terra amb el rostre desfigurat pels trets

Josep Vives amb el carro en què va portar Sabaté al centre del poble

ons, explicacions i opinions, Ventura ha construït una narració novel·lada dels darrers dies que culminen en els darrers 19 minuts de la vida del guerriller antifranquista. El mateix dia i a la mateixa hora, Ventura ha fet el mateix recorregut que va fer Sabaté pels carrers de Sant Celoni aquell dia 5 de gener

i assegura que va durar 19 minuts.

La primera part de *Tren Correu 1.104* –el títol prové del número del tren que va transportar Sabaté des de Fornells de la Selva (el Gironès), fins a Sant Celoni– acaba amb una reflexió del mateix autor que resumeix la impressió que ha obtingut

sobre la figura del maqui mentre es documentava per a la seva obra. “El Quico Sabaté es va traçar una línia vital i no se'n va sortir mai. Va ser dramàticament sincer, honest i coherent. L'única escapatòria que tenia era sortir del camí que s'havia traçat i agafar una dreuera. Però fer això hauria estat traïr una manera de fer, de ser i de sentir; hauria estat traïr una vida; traïr-se a si mateix. No tenia escapatòria.”

LA VERSIÓ DE LA GUÀRDIA CIVIL

A la segona part del llibre Ventura reproduceix íntegra-

L'autor detalla els darrers 19 minuts de la vida de Sabaté pels carrers de Sant Celoni

ment i en castellà el reportatge publicat en el número del mes de febrer de 1960 de la revista *Guardia Civil*, butlletí oficial del cos, en el qual s'explica l'operació policial que va acabar amb l'anihilació de Sabaté i la seva partida de guerrillers.

Ventura també detalla la filiació dels quatre companys de Sabaté i l'informe dels metges militars que van fer l'autòpsia després de l'enfrontament al Mas Clarà.

Tren Correu 1.104 s'afegeix als llibres que s'han publicat fins ara sobre el maqui Quico Sabaté, el més conegut dels quals és *Sabaté. La guerrilla urbana en Espanya*, d'Antonio Téllez

“La major part de la gent li tenia una gran consideració”

Sant Celoni

J.V.

Joan Ventura refusa el qualificatiu de *bandoler* per a Quico Sabaté. “Un bandoler és un malfactor que atempta contra la propietat rural i ell no ho havia fet mai. Els que l'acullen ho fan per simpatia, per por o bé per interès perquè sempre pagava l'ajut que rebia”, diu l'autor. “La majoria de la gent li tenia una gran consideració”.

Ventura, que s'ha especialitzat en la fotografia esportiva i ha escrit llibres sobre aquesta temàtica i alguns d'històrics com *La masmorra. De la plaça del Sol a la via Laietana: viatge a les tenebres del franquisme* (2007), explica que ha trobat molt bona disposició les persones amb les quals ha parlat. Molts són antics llenyataires que, pel seu ofici, l'havien vist pels boscos del Pla de l'Estany i altres comarques per on passava de camí cap a Barcelona o de tornada a França.

“Pot semblar increïble, però la realitat és que el Quico Sabaté gaudia d'una certa admiració fins i tot entre els mateixos membres de la Guàrdia Civil de les zones properes a la frontera que ell freqüentava (l'Alt Empordà, la Garrotxa, el Pla de l'Estany i el Gironès) i que tenien encomanada la missió de detenir-lo o abatrel. (...) Sí, alguns membres d'aquest cos, suboficials, *comandantes de puesto* inclosos, que eren els que tenien contacte directe sobre el terreny amb els grups d'acció antifranquistes, reconeixien i admiraven el valor, la intel·ligència, l'agosament del Quico Sabaté i la seva capacitat per sortir indemne de les situacions més compromeses”, diu Ventura en la introducció del llibre.

L'ofrena floral al cementiri obre els actes de record

Sant Celoni

Els actes de commemoració del 50 aniversari de la mort de Quico Sabaté començaran aquest dimarts a les 12 del migdia amb una ofrena floral a la seva tomba al cementiri municipal. Divendres presentarà el llibre i dissabte hi haurà un seguit d'actes d'homenatge des del cementiri al carrer Santa Tecla.